

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Ing. J. S.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 5. 2020, č. j. KUJI 43856/2020, sp. zn. OOSČ 225/2020 OOSC/74,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velkého Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 2. 2020, č.j. DOP/120354/2019-navr/30569/2019 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 21. 9. 2019 v 15:12 hod řídil na dálnici D 1 v km 130 směr Praha – Brno v rekonstruovaném úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/h stanovenou dopravními značkami B20a

osobní automobil A. R. registrační značky X, přičemž jel nedovolenou rychlostí, kdy mu byla naměřena rychlost 113 km/h, po odečtu tolerance $\pm 3\%$, pak byla stanovena hodnota naměřené rychlosti na 109 km/h, tedy rychlost na dálnici byla překročena o 29 km/h. Při následné policejní kontrole na exitu 134 dálnice D 1, pak žalobce u sebe neměl zelenou kartu k vozidlu a na výzvu policisty ji nepředložil. Za spáchané přestupky byla žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125 c odst. 5 písm. g) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“) a podle § 16 odst. 3 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“) uložena pokuta ve výši 1 900 Kč. Současně byla žalobci podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

3. Žalobce namítal, že správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného právního posouzení skutku, v rámci posouzení skutku překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Jejich závěry pak nemají oporu v provedeném dokazování. Obě rozhodnutí jsou i pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná.
4. Dle žalovaného ze záznamového zařízení PolCam je patrné, že žalobce jel v době měření rychlosti 113 km/hod. V řízení však bylo jednoznačně prokázáno, že měřicí zařízení PolCam v žádném okamžiku nezobrazuje rychlost měřeného vozidla, ale toliko průměrnou rychlost policejního vozidla, které měření provádí. Fyzikální souvstažnost mezi policejním vozidlem a vozidlem měřeným pak závisí na subjektivních schopnostech odhadu policistů. Z provedeného výsledku policisty však plyne, že není schopen popsat, jakým způsobem měření probíhá a není ani schopen odhadovat vzdálenost ani rychlost. Není mu ani známo, jaké veličiny měří a jak. Žalobce dále uvedl, že výsledek měření ovlivňuje typ a velikost pneumatik na měřicím vozidle, tlak v pneumatikách měřicího vozidla. Dle žalobce správní orgán odbyl tyto tvrzení nelogickým tvrzením. Výrobce zařízení si však okolnosti, které mohou výsledek měření ovlivnit uvědomuje a v návodu k obsluze hned na první straně uvádí červeným písmem: „Upozornění: Pokud došlo v době mezi ověřením ke změně pneumatik, je nezbytné provést kontrolu ujeté dráhy viz kapitola 4 PROVOZNÍ PODMÍNKY str. 30“ Žalobce dále uvedl, že v době mezi posledním ověřením systému PolCam a provedeným měřením došlo s velkou pravděpodobností k výměně pneumatik. Měření bylo provedeno v září, tedy na konci období letních pneumatik. K poslednímu ověření pak došlo na konci předcházejícího roku, tj. přibližně uprostřed období zimních pneumatik. Správní orgán byl na tuto skutečnost upozorněn ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Správní orgán se dotázal policie s tím, že dle jejich informace výměna byla jedna bez uvedení konkrétního data, a na další otázku dostal odpověď, že byla provedena kontrola ujeté dráhy, a to podle návodu k obsluze rychloměru PolCam PC 2006. Správní orgány se tak s námitkou nevypořádaly. Žalovaný pak uvádí, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Dle názoru žalobce měl žalovaný sám zjišťovat, zda ke kontrole ujeté dráhy skutečně došlo.

5. Žalobce dále namítal, že překročilo-li jeho vozidlo nejvyšší povolenou rychlost, pak to bylo z důvodu nebezpečí krátké vzdálenosti policejního vozidla od jeho vozidla. Žalobce od počátku tvrdí, že odvracel útok na státem chráněný zájem (bezpečnost silničního provozu) a při první příležitosti se zařadil do volného prostoru v pravém jízdním pruhu, aby uvolnil cestu najíždějícímu vozidlu za sebou. Tato skutečnost je pak vidět ze záznamu z měření. Dle BESIP je nejmenší bezpečný časový odstup dvou vozidel minimálně 2 sekundy. Obecně je však povinnost dodržovat takovou vzdálenost, na které dojde v dané situaci k bezpečnému zastavení. V případě cizího vozidla a jeho neznámých brzdných vlastností, je z důvodu bezpečnosti nutno počítat s větším časem, než jsou 2 sekundy. Žalovaný však časový odstup vozidel nezkoumal. Nemíjí zřejmé, z jakého důvodu porovnával vzdálenost policejního vozidla od vozidla žalobce ze vzdálenosti mezi vozidly v pravém jízdním pruhu. I pokud by vzdálenost měřeného a měřícího vozidla byla o polovinu větší, než vzdálenost vozidel v pravém jízdním pruhu, což správní orgány nedokázaly, pak z toho bez znalosti vzdálenosti mezi vozidly v pravém jízdním pruhu a jejich rychlosti nelze odvodit, zda byla vzdálenost měřícího vozidla od měřeného vozidla bezpečná.
6. Žalobce dále namítal, že správní orgány nesprávně posuzovaly, zda byl naplněn materiální znak přestupku. Jejich závěr je pak v rozporu se závěrem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“ nebo „Nejvyšší správní soud“) z rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-48.
7. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho odvolací námitkou, tj. správní orgány nevysvětlily z jakého důvodu by jízda podobnou rychlostí měla být v případě neoznačeného policejního vozidla bezpečná a v případě civilního vozidla nebezpečná.
8. Žalobce dále namítal, že správním orgánům se nepodařilo prokázat spáchání přestupku dle § 16 zákona o pojištění z odpovědnosti z provozu vozidla. Žalovaný totiž vycházel jenom z Oznámení o přestupku a Úředního záznamu. Takový postup je v rozporu s rozhodnutím NSS č. 1856/2009 Sb. NSS či ze dne 14. 3. 2019, č.j. 3 As 231/2017.
9. Žalobce dále namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s časem údajně spáchaného přestupku na videozáznamu. Doba spáchání přestupku je uváděna 15:12, avšak na videozáznamu je čas 14:12. Závěrem odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 As 29/2011, který se týká skutkově obdobné věci a podle něhož je třeba zkoumat, zda policisté vědomě neiniciovali spáchání dopravního přestupku řidičem kontrolovaného vozidla a zda při měření rychlosti jeho jízdy postupovali v souladu se zákonem.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření s podanou žalobou nesouhlasil. Především uvedl, že žalobce začal argumentovat nutnou obranou až v písemném vyjádření ze dne 2. 1. 2020 a lze ji tudíž považovat za účelovou. Kdyby totiž pocítoval při řízení vozidla jednání vozidla jedoucí za ním jako nebezpečné, pak by bezprostředně poté na toto nebezpečné jednání poukázal. Nestalo by se tak více než tři měsíce a po důkladném prostudování spisu. Za záběru měření rychlosti je pak patrné, že vozidlo policie za měřeným vozidlem ve vzdálenosti 100 m po dobu 3, 1 sekund udržuje konstantní vzdálenost. V okamžiku měření ze strany policie nedošlo k nebezpečnému najíždění na měřené vozidlo.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce ve své replice především uvedl, že úkolem správních orgánů není hodnotit účelovost tvrzení, ale pokusit se odstranit pochybnosti o skutkovém ději (např. rozsudek NSS, č.j. 1 As 60/2016-30). Žalovaný se ani nevypořádal s tvrzením žalobce, že časový odstup mezi vozidly byl v době měření přibližně jedna sekunda, což lze odhadnout podle předmětů na vozovce nebo jiných zachytných bodů. Toto žalobce uváděl již ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, přičemž správní orgány se s tímto tvrzením nevyrovnaly. Žalobce rovněž zdůraznil, že k dokazování nelze použít metodu, na které je založena funkce zařízení PolCam k dokazování přestupků týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
15. Soud k věci předně uvádí, že ve spisu se nachází ověřovací list ze dne 6. 12. 2018, č. 256/18 vydaný metrologickým ústavem pro zařízení, které bylo pro měření rychlosti žalobcovy jízdy použito. Zasahující policista prap. L. Z. byl vyslechnut jako svědek. V rámci své svědecké výpovědi mimo jiné uvedl, že byl proškolen k užívání systému PolCam PC2006 a tento užívali podle návodu. Stejně tak byl proškolen i prap. J. Ch., který byl druhým zasahujícím policistou. Součástí správního spisu je i záznam průběhu měření na datovém nosiči.
16. Soud k věci dále uvádí, že Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č.j. 1 As 101/2016-77, dospěl k závěru, že „[m]ěřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35). [...] Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č.j. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní

spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“
V posuzovaném případě svědek potvrdil, že byl k použití systému PolCam PC2006 proškolen.

17. Soud dále k věci uvádí, že důsledky možného nedodržení návodu k obsluze se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 As 53/2017-42, kde mimo jiné uvedl, že „[p]okud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012 - 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: ‘Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný’ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, čj. 7 As 309/2015 - 51) Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.“ Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 23. 10. 2019, čj. 8 As 228/2018-53 dospěl k závěru, že tento závěr je aplikovatelný i při použití měřícího zařízení PolCam PC2006. Soud tedy nedospěl k závěru, že by tento typ měřícího zařízení by nezobrazil rychlost měřeného vozidla a byl proto nezpůsobilý k měření rychlosti, jak uváděl žalobce.
18. Soud se dále zabýval vlivem výměny pneumatik vozidla na měřící zařízení. Dle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb. „[d]oba platnosti ověření stanoveného měřidla stanovená zvláštním právním předpisem se počítá od začátku kalendářního roku následujícího po roce, v němž bylo ověření stanoveného měřidla provedeno. U stanovených měřidel a certifikovaných referenčních materiálů, pro něž se vystavuje ověřovací list nebo certifikát, se doba platnosti počítá ode dne vydání ověřovacího listu nebo certifikátu.“
19. V posuzovaném případě byl k měřicímu zařízení vydán dne 6. 12. 2018 ověřovací list č. 256/18 s platností do 5. 12. 2019. V době, kdy žalobce spáchal vytýkaný přestupek tak měl rychloměr platné ověření. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik. Např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, Nejvyšší správní soud vyslovil: „K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015 - 56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Není to tedy tak, že by při každém přezutí pneumatik by zanikla platnost ověření rychloměru a bylo by nutné vždy vydat nové ověření. Takový požadavek ze zákona dovodit nelze. V § 7 odst. 2 vyhlášky jsou explicitně uvedeny důvody, na jejichž základě platnost ověření zaniká; přezutí

pneumatik vozidla, na němž je toto měřící zařízení umístěno, takovým důvodem není (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č.j. 7 As 304/2017-40). Nadto je nutno konstatovat, že žalobce překročil rychlost takřka o 30 km/hod, tzn., že ani drobná nepřesnost v odchylce by nemohla způsobit závěr o podstatném překročení dovolené rychlosti. Ostatně s drobnou odchylkou měření právní úprava počítá. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 *„Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.*

20. Soud se s ohledem na námitky žalobce rovněž vyjádřil k materiálnímu znaku přestupku. Jednání, jehož formální znaky označuje zákon za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, ve vztahu k novému přestupkovému zákonu též rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32). To platí především u ohrožovacích přestupků, o který v nynější věci rovněž jde (rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Překročení maximální povolené rychlosti je běžně se vyskytujícím případem přestupku, u něhož formální a materiální stránka typicky splývá (rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, nebo ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26). Je bez významu, že nedošlo k újmě na zdraví či majetku osob ani k přímému ohrožení osob nebo majetku (rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38). Správní orgány se materiální stránkou výslovně zabývat nemusí, zejména pokud je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce tuto skutečnost nezpochybňuje (rozsudky NSS ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, nebo ze dne 9. 6. 2021, č. j. 10 As 301/2020-29). Jak plyne ze shora citované judikatury, tak v posuzovaném případě překročení rychlosti o 29 km/hod byla materiální stránka přestupku naplněna.
21. Jde-li o námitku překročení rychlosti policejním vozidlem, tak dle § 18 odst. 9 silničního zákona se na mj. na stanovené útvary nevztahuje předmětné omezení rychlosti, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, v tomto případě zákon č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2019, č.j. 8 As 228/2018-53).
22. Dále žalobce namítal, že jednal v krajní nouzi. K tomu soud uvádí, že NSS v rozsudku z 11. 2. 2021, č. j. 8 As 380/2018-31, č. 4150/2021 Sb. NSS, uvedl, že beztretnost jednání v krajní nouzi představuje výjimku z odpovědnosti za přestupek, kterou je nutno vykládat s ohledem na její podstatu a smysl. Pokud jednající osoba se vznikem nebezpečné situace výslovně počítá a chce ji vyvolat (úmysl přímý), nebo je vznik nebezpečné situace vysoce pravděpodobný a jednající osoba je srozuměna s tím, že tato situace nastane (úmysl nepřímý), nemůže se dovolat vyloučení protiprávnosti svého jednání, jež vedlo k odvrácení jí předtím úmyslně vyvolaného nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem, z důvodu krajní nouze. Dle rozsudku NSS z 15. 12. 2016, č. j. 2 As 234/2016-27, je pro vznik stavu krajní nouze třeba skutečné, reálné nebezpečí, které přímo hrozí nebo trvá v čase i prostoru, nikoliv jen v představě osoby, která jej odvrací. Pokud nebezpečí není reálné, neexistuje ani ohrožení zákonem chráněných zájmů, nejde o čin spáchaný při odvrácení nebezpečí a nevzniká právo jednat v krajní

nouzi. Odstraňování domnělého nebezpečí, při němž dochází k porušování zájmů jiných osob, je společensky nebezpečné a nežádoucí. Ze záznamu je zřejmé, že žalobce překročil povolenou rychlost a nestalo se tak z důvodu toho, že by na něj policejní vozidlo najíždělo. Naopak od něj udržovalo odstup. Dle názoru soudu se nejednalo o jednání v krajní nouzi a ani o skutečnost, že by policisté iniciovali spáchání předmětného přestupku.

23. Nesprávný údaj v čase měření rychlosti vozidla žalobce, pak plyne nejspíš z toho, že v nastavení měřicího zařízení nebyla provedena změna času ze zimního na letní. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vozidlo žalobce bylo po celou dobu od jeho změření až do jeho zastavení v dohledu policejního vozu. Nemohlo tak například dojít k záměně.
24. Jde-li o námitku týkající se nepředložení zelené karty k vozidlu, tak správní orgány vycházely nejenom z Oznámení o přestupku ze dne 22. 9. 2019 a Úředního záznamu ze dne 21. 9. 2019, ale rovněž i z provedené svědecké výpovědi prap L. Z. Žalobce přitom ani netvrdil, že by zelenou kartu měl v době policejní kontroly u sebe. Ani tuto námitku neshledal proto soud důvodnou.
25. Soud závěrem uvádí, že neshledal, že napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
27. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
29. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. května 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce